

Jerry Lee s Killer Bandem absolutně zastínili české "umelce"

Napsal uživatel Šaolín
Úterý, 19 Říjen 2004 04:00

Když jsem ve svých sedmi letech poprvé zaslechl ten zvláštní, energií neuvěřitelně nabitý a chvílemi přeskakující tenor a pod ním zběsilé staccato rokenrolového piána, nikdy bych ani v koutku duše nedoufal, že budu jednou stát uprostřed šlícího sálu pražské Lucerny, a toho chlápka, jménem Jerry Lee Lewis, uvidím, ba co uslyším z necelých třiceti metrů českých.

Byl čtvrtek 14. října krátce po osmé hodině večerní, když z pódia velkého sálu zazněly první tóny skladby *Route 66*, kterou za doprovodu šramlu (omlouvám se, nemohu jinak) jménem **Cadillac**

přiběhl zazpívat český legendární rokenroller, nyní už spíš restaurátér,

Pavel Sedláček

(nutno však podotknout, že z grupy českých předskokanů vyšel tento "jásemusímholič" ještě asi

ejlíp) a zahájil tak koncert k výročí 50. let rokenrolu. Sedláček byl také vcelku pohotovým speakrem první části večera, ve které se na pódiu velké Lucerny objevili například

Pavel Bobek

,
Yvone Přenosilová

,
Pepa Pelář

či

Petr Janda

. Všichni po sledně jmenovaní se sice po vzoru svých dávných vzorů snažili zaperlit, a v zájmu objektivitivy musím dodat, že publikum - v tuto chvíli složené převážně z příslušníků střední a starší generace - se docela bavilo, ale žalostná úroveň doprovodné skupiny srážela jejich statečné výkony minimálně o dva tři stupně dolů. A tak zřejmě tím

Jerry Lee Lewis v Lucerně

foto: Karel Šuster ©

nejlepším, co se dalo v této části večera zaslechnout, bylo Charlesovo *What'd I Say* v podání **Jiřího Šlupky Svěráka**

a Perkinsova

Blue Suede Shoes

, kterou mě i diváky příjemně překvapila další legenda českého beatu,

Karel Kahovec

Jerry Lee s Killer Bandem absolutne zastínili české "umelce"

Napsal uživatel Šaolín
Úterý, 19 Říjen 2004 04:00

Současně s programem ve velkém sále běžel už od tři čtvrti na osm program i v propojeném Lucerna Music Baru, kam byli pořádající agenturou Joe's Garage nominovány například kapely **Mefisto**

,
Visací zámek

nebo

The Fireballs

. Já jsem zde zaslechl kousek z vystoupení

Žáhy

a byl jsem spokojen.

To už ale ve velkém sále předprogram vrcholil, a bylo znát sílící napětí i vzrůstající tlačenci na místech k stání. Po posledních tónech Cadillacu (a jejich bubeníka, kterému jsme s okolními diváky dali pro tento večer přezdívku *Very Slow Hand*), se na pódiu rozhostilo zhruba na čtvrt hodiny napínavé ticho, které pár minut po půl desáté večerní narušil

Kenneth Lovelace

, aby krátce doladil svojí kytaru a vyzkoušel nastavení mikrofonu a komba svého chlebováře.

To už se ale na pódium začali nenápadně trousit i ostatní tři muzikanti, a než jsme se všichni nadáli, spustil **The Killer Band** v plné kráse a nasazení první rokenrolovou pecku. Rozdíl s předchozí kapelou byl úplně neuvěřitelný. Killer Band šlapal neskutečným způsobem a do toho si každý ze čtyř přítomných muzikantů zazpíval některý ze svých oblíbených standardů. Pak to přišlo.

S posledním tónem čtvrté skladby se znenadání objevil na pódiu **Jerry Lee Lewis** a naprosto bez varování vyšil

Roll Over Beethoven

od Chucka Berryho takovým způsobem, že diváci v sále doslova řvali nadšením. Trochu přehrblý chlápek sedící za piánem, na první pohled velmi vitální a dobře naladěný, sledující úkosem vařící se kotel pod pódiem - to byl pohled, který jsme do této chvíle znali jen z pláten kin (

V zajetí rytmu

) nebo televizních obrazovek a časopisů, a nyní byl absolutní realitou.

Jerry Lee s Killer Bandem absolutne zastínili české "umelce"

Napsal uživatel Šaolín
Úterý, 19 Říjen 2004 04:00

Ihned po té, co Lewis pochválil přistavené piáno Petrof (aby však ke konci vystoupení prohodil cosi o starém Stenwayi, který mívali kdysi na farmě v Louisianě), pokračoval společně s Killer Bandem v nášupu starých klasických rokenrolů z repertoáru Fatse Domina, Billa Halleyho, Chucka Berryho a jiných, aby pak pozvolna přešel do klidných vod country, ze kterých si občas odskočil ke svižnějšímu kousku zlaté éry. Každý Lewisův pohyb, vtípek (i na hru botou samozřejmě došlo) nebo sólo odměňovali diváci silným potleskem a vůbec nikomu nevadilo, že devětašedesátileté legendě sem tam vypadla z hlavy nějaká ta fráze či sloka. Jen jednou kvůli tomu Jerry Lee proud muziky zastavil, ale bylo to s grácií a vědomím, že publikum rádo počká, než mu slábnoucí paměť opět naskočí - kdo jiný už by si to mohl dovolit, než tento nekorunovaný král rokenrolového piána.

Show uháněla zběsilým tempem ke svému závěru, který předznamenaly Lewisův první hit *Whole Lotta Shakin' Goin' On* (Sun Records, 1956) a pyromanskými kousky proslavená *Great Balls Of Fire*

, po které se mississippský rokenroller zvedl ze své stoličky, naposled zamával do publika a zmizel stejně rychle, jak se před necelou hodinou objevil.

Překvapený Pavel Sedláček se po třech minutách ovací a vyvolávání Lewisova jména zmohl na pouhé: "*Je pryč, je pryč!*", avšak část zkoprnělého publika ještě notnou chvíli nemohla uvěřit a vyčkávala pod pódiem v naději, že se snad americká legenda ještě na chvíličku objeví. Neobjevila.

Já jsem se mezitím přesunul do malého sálu Lucerny, kde se pomalu rozjížděl noční rokenrolový sešň, jehož dramaturgie byla poskládaná zejména z mladých českých revivalových skupin. Mejdán se i přes počáteční potíže se zvukem skutečně rozjel (asi nejvíc zvukař zazdil nadějnou česko-slovenskou formaci **milo**) a k vidění a slyšení toho byla opravdu spousta. Říkal jsem si dokonce, že kdyby většina ze zde přítomných kapel dostala šanci před Lewisem ve velkém sále, atmosféru celé show to mohlo posunout ještě mnohem dál. Viz například špičkové výkony kapel jako

Highway 61, Lemon Nashville Or

chestra

, úžasných

Screewballs

(ty jsem viděl ten večer hrát asi v nejlepší formě, jakou kdy měli) a nebo

Lokomotivy

se skvělým Petrem Vondráčkem, z jehož

Good Goly Miss Molly

a lewisovské hry na piáno mě chvílemi opravdu mrazilo.

Jerry Lee s Killer Bandem absolutne zastínili české "umelce"

Napsal uživatel Šaolín
Úterý, 19 Říjen 2004 04:00

Tak takové to tedy bylo. Můj obdiv patří Davidu Gaydečkovi i celé Joe's Garage, oslavy 50. let rokenrolu se tentokrát opravdu vydařily. A jaké budou ty další? Nebyl by tam Chuck Berry, Davide? :-))